

Vroeger - toen alles volgens sommigen nog beter was - werden er in de kerken vanaf de preekstoel ware donderpreken gehouden. En als mensen daarover vertellen, dan weten ze nog wel dat de missiepater met zijn hand op het preekgestoelte sloeg en riep..., maar wat de boodschap van de preek was..., dat is hun niet bijgebleven... Blijkbaar kun je met veel geweld, getier en geraas de boodschap van God niet overbrengen...

Niet gek als je de lezingen van vandaag erbij neemt. God is niet te vinden in het geweld en geraas van een storm, maar in de stilte van een zachte bries, als de forse wind gaat liggen.

Een ervaring die zowel Elia als Paulus en Petrus hebben gekend. Hun beeld, hun voorstelling van wie God is, moet elk van hen bijstellen. Elia moest ervaren dat God niet de wraakzuchtige, met oorlog en geweld dreigende is, maar juist de tedere en zachte aanwezigheid in ons bestaan.

Paulus dacht eerst dat God persoonlijk eigendom was van alleen de vrome joden en dat hij daarom het recht had - in Gods Naam - christenen te vervolgen en te terroriseren. Van zijn hoge paard gegooid, ziet hij in dat het Joodse volk slechts tot de belofte van God kan komen, als het openstaat voor Christus en allen die in Hem geloven...

En tot slot die goeie Petrus, die door alle angst heen ook moedig wil zijn en door overmoedige daden bijna verdrinkt. Ook hij moet een lesje leren en zijn beeld van wie God is, bijstellen.

God vraagt geen heldendaden, maar gewoon levend geloof. Jezus is geen tovenaars, geen spookverschijning, maar zoals Hij zelf zegt: "Ik ben het" en daarmee neemt Hij goddelijke woorden in zijn mond: "IK BEN DIE IS"

Jezus staat als Gods Zoon boven alle machten en krachten van de wereld en van het kwaad. Geen duisternis van het donkere, dreigende oerwater kan Hem opslokken. Ook zij die rotsvast in Hem geloven en niet verzinken in kleingelovigheid en onredelijke twijfels, zullen het hoofd boven water kunnen houden... Petrus mag het ervaren.

God is in Jezus mensen nabij, in alle nood, in alle stormen. Wie ten prooi valt aan zijn eigen angstdromen of wie zich zinken voelt door de stormen van het leven, die hoeft zijn hand maar uit te steken en te ervaren dat God is. In Hem hervinden we kracht en rust; in Hem is altijd deugddoende stilte en tedere zorg aanwezig.

Als het leven ons een lesje leert..., als we - zeker van onszelf - toch dreigen ten onder te gaan door overmoed of eigenwaan, dan mogen ons deze Bijbelteksten in de oren klinken.

God is niet diegene die wij denken dat Hij is, of moet zijn...

maar God is vaak diegene die wij niet hadden verwacht...

maar die wel altijd op de achtergrond aanwezig is...

Als een zachte zomerbries, die je pas opmerkt na de storm of wanneer je op een bloedhete zomerdag ervaart hoeveel deugd zo'n verfrissend windje doet.